

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Drukarni L.(...) sp. z o.o. w K.

przeciwko B. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2010 r.,

na skutek skargi strony powodowej o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt XII

Ga (....) [XII WSC (...)],

umarza postępowanie wywołane skargą.

Uzasadnienie

W dniu 13 listopada 2009 r. r. strona powodowa wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia o kosztach sądowych zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 stycznia 2009 r.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2010 r. Sąd Najwyższy przyjął skargę do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2008 r., SK 77/06 (OTK-A Zb. Urz. 2008, nr 3, poz. 39) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c., w części obejmującej słowa: „kończącego postępowanie w sprawie” jest niezgodny z Konstytucją.

W wyniku tego wyroku w dniu 22 lipca 2010 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo

upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), która weszła w życie w dniu 25 września 2010 r.

Zgodnie z przepisami tej ustawy, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, skarga nie przysługuje (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, jedn. tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 ze zm.), a jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, czyli przed sądem powszechnym, bezpośrednio od Skarbu Państwa, w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b}). Unormowanie to jest zharmonizowane z art. 417¹ § 2 zdanie pierwsze k.c. w nowym brzmieniu, z którego jednoznacznie obecnie wynika, że jeżeli przepisy odrębne stanowią inaczej – a te właśnie tak stanowią – można dochodzić odszkodowania bez obowiązku uzyskania orzeczenia prejudycjalnego.

W wymienionej ustawie nie przewidziano przepisów międzyczasowych, co oznacza – zgodnie z zasadą bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, zasady prawnej, z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53) – iż od chwili jej wejścia w życie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń innych niż wymienionych w art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna. Dotyczy to także skarg wniesionych przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy.

W tej sytuacji, skoro skarga stała się niedopuszczalna, wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne, a to nakazuje postępowanie wywołane tą skargą umorzyć (art. 355 § 1 w związku z art. 391 §1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).